

Mødet den 20. Marts 1920.

(For lukkede Døre.)

1. (J. Nr. 635—1919). **Besættelse af Stillingen som Læge ved Røntgen- og Lysafdelingen paa Kommunehospitalet.**

M o u s t e n oplyste, at der var 2 Ansøgere til Stillingen, nemlig Dr. S. Nordentoft, Aarhus, og Dr. V. Stockfleth, København. Udvalget havde ikke foretrukket nogen af dem, og Lægerraadet for saa vidt heller ikke, idet dette havde skrevet, at begge Ansøgere maatte anses for lige-kvalificerede. Taleren vilde anbefale at ansætte Dr. Stockfleth, ikke fordi han videnskabelig set var den bedst kvalificerede, men særlig fordi han havde de personlige Egenskaber, der passede bedst til Stillingen.

B r a m m e r havde ikke forstaaet Lægerraadets Udtalelse saaledes, at Ansøgerne var lige kvalificerede, men blot at begge maatte anses for kvalificerede, og det var noget helt andet. Man havde tidligere afvist Dr. Nordentoft med den Begrundelse, at han ikke var kvalificeret, men dette Standpunkt havde vist sig uholdbart, idet de Autoriteter, der havde udtalt sig om Sagen, havde maattet indrømme, at han var fuldt kvalificeret til Stillingen. Taleren vilde paa det varmeste anbefale Dr. Nordentoft. Han havde indlagt sig meget stor Fortjeneste ved sin Radiumbehandling, og hans Arbejde her havde vakt Opsigt, ikke alene i Danmark, men udover Landets Grænser, og hans

Skrifter var oversat paa alle Hovedsprogene. Videnskabelig set maatte Dr. Nordentoft derfor absolut foretrækkes, for selv om Dr. Stockfleth muligvis kunde bruges, var han i videnskabelig Henseende et ubeskrevet Blad, og det at være en behagelig Mand at omgaas, var ikke tilstrækkelig Kvalifikation. Dr. Nordentoft ønskede meget at faa Pladsen, særlig for at faa et større Arbejdsfelt ved et stort Hospitals Materiale, og det var sikkert farligt at afvise en saadan videnskabelig Autoritet. Ogsaa af Hensyn til Arbejdet for et Universitet i Aarhus var det af uhyre Betydning, at man stadig søgte at knytte de bedste Kræfter indenfor Videnskaben til de kommunale Institutioner. Taleren vilde, da hverken Lægeraadet eller Udvalget havde gjort nogen Indstilling, foreslaa at henvise Afgørelsen til Sundhedsstyrelsen, for den havde Betingelser for at kunne dømme retfærdigt.

Mousten antog, at Sundhedsstyrelsen vilde anse Dr. Nordentoft for den bedst kvalificerede, og derefter vilde man altsaa blive nødt til at antage ham. Taleren kunde godt give Dr. Brammer Ret i de fleste af hans Udtalelser; dog maatte Dr. Stockfleth anses for en fuldt kvalificeret Mand til Pladsen, idet han havde faaet Almindelig dansk Lægeforenings Anerkendelse som Specialist paa dette Omraade. Taleren kunde ikke stemme for Dr. Nordentoft paa Grund af hans personlige Egenskaber, for man fik det Indtryk af Manden, at han var af et saa uroligt og impulsivt Temperament, at han til Tider var helt uberegnelig, og naar han fik en Ide, var denne i Øjeblikket den eneste saliggørende; ligeledes led han vist i høj Grad af Selvovervurdering. Det kunde maaske gaa, hvis det skulde være som Leder af en selvstændig Afdeling; men her var der Tale om en

Underafdeling, hvor Overlægerne skulde træffe de afgørende Beslutninger, hvorfor der maatte være et ret intimt Samarbejde imellem de forskellige Afdelinger, og dette kunde sikkert medføre adskillige Ulemper med en Mand som Nordentoft. Patienterne kunde let blive Kastebold imellem Lægerne, og det vilde altsaa i nogen Maade komme til at gaa ud over Patienterne.

B e c h gik ud fra, at Stockfleth var udmærket kvalificeret, men Nordentoft meget bedre, for hans Navn havde videnskabelig Anerkendelse, og en saadan kunde Aarhus By slet ikke undvære i Øjeblikket, hvis den skulde forberede sig paa at blive Universitetsby. Det kunde ikke nytte, at adskillige Folk var velvillige overfor denne Tanke, hvis man ikke i Aarhus viste, at man havde aandelige Interesser og stadig stræbte efter at faa Forbindelse med Videnskaben paa alle Omraader og knytte de bedste Mænd til Byen. Taleren vilde derfor anbefale at stemme for Dr. Nordentoft, fordi han havde et videnskabeligt Navn, og selv om man ikke i modsat Fald slog Universitetstanken ihjel, vilde man dog ved at stemme imod lægge Sten i Vejen for denne Tanke.

M i k a e l J o h a n s e n vilde efter Dr. Brammers i høj Grad sagkyndige Indlæg ogsaa anbefale at stemme paa Nordentoft, og man vilde vist paa drage sig et stort Ansvar ved at vrage ham. Ellers vilde Taleren støtte Dr. Brammers Forslag om at lade Sundhedsstyrelsen træffe Afgørelsen. De personlige Egenskaber burde ikke være det afgørende, men først og fremmest den videnskabelige Autoritet.

V a l d. P e d e r s e n var overbevist om, at Spørgsmaalet om Dr. Nordentofts Ansættelse ingen som helst Betydning havde for Tanken om et

Universitet i Aarhus, saa der var ikke Spor af Grund til at komme ind herpaa. Der var fra anden Side talt om Ansvar; men Taleren vilde tværtimod ikke være med til at tage Ansvaret for at ansætte Nordentoft, for han var en ganske uberegnelig Person. Han var heller ikke af dem, som Publikum i Aarhus helst søgte Hjælp hos, og Ansvaret overfor Patienterne var større end overfor Dr. Nordentoft. Man havde heller ikke Lov til at sætte 2. Klasses Stempel paa den anden Ansøger, naar han havde taget de nødvendige Eksaminer og havde praktiseret i 4 Aar.

Christensen mente heller ikke, at Universitetsspørgsmaalet havde noget med denne Sag at gøre, og der var ingen Grund til at drage dette frem ved enhver Lejlighed. Taleren kunde ønske at vide, om Medlemmerne havde noget Kendskab til den anden Ansøger, ellers var det bedst at udsætte Sagen og muligvis faa Dr. Stockfleth til at rejse til Aarhus og forestille sig. Hvis der saa var Tale om, at hans Kvalifikationer kunde drages i Tvivl, kunde han maake ansættes paa Prøve foreløbig. Nordentoft gjorde Indtryk af at være noget hysterisk og vanskelig at omgaas, og det kunde jo let give Anledning til Rivninger mellem ham og Overlægerne til Skade for Patienterne. Taleren henstillede at udsætte Sagen.

Bech vilde m. H. t. Dr. Nordentofts Kvalifikationer henholde sig til Dr. Brammers Udtalelser. — Universitetsspørgsmaalet burde netop ved enhver Lejlighed tages i Betragtning, og et uafbrudt Arbejde for at hæve det aandelige Niveau i Byen var den bedste Basis at bygge et Universitet op paa.

Kjeld Sørensen forstod Moustens saaledes, at det rent personlige her skulde være det afgø-

rende; men det var vanskeligt at tage Stilling hertil, da man slet ikke kendte den anden Ansøger. Taleren vilde derfor støtte Christensens Forslag om at udsætte Sagen i nogle Dage og muligvis faa Stockfleth til at rejse herover. Men ellers maatte det afgørende ved Ansættelsen være at faa saa god en Læge som muligt, for Hensynet til de syge kom i første Række.

M o u s t e n kunde i og for sig godt gaa med til at udsætte Sagen i 8 Dage, og Dr. Stockfleth havde næppe noget imod at rejse herover. Men man opnaaede vist ikke noget derved.

V a l d. P e d e r s e n gjorde opmærksom paa, at Dr. Nordentoft var 56 Aar, og det var ret farligt at ansætte en Mand i den Alder, som snart var udtjent, og saa havde man blot Fornøjelsen at betale hans Pension.

B r a m m e r havde ikke i Lægekredse hørt noget om, af Dr. Nordentoft skulde være vanskelig at samarbejde med, men kendte netop Eksempler paa det modsatte. Selv om Stillingen skulde kaldes underordnet, saa skulde denne Mand dog være den virkelige Leder af Lyskliniken og den, der havde Ansvaret, og det vilde i hvert Fald være det rigtigste i en saadan Sag at spørge de mest kompetente, nemlig Sundhedsstyrelsen; saa fik man en retfærdig Afgørelse.

M o u s t e n hævdede, at man var nødt til at tage Hensyn til de personlige Egenskaber for Patienternes Skyld. Dr. Stockfleth gjorde Indtryk af at være en stille og rolig Mand, som gik fuldstændig op i sin Gerning.

O l e s e n mente, at Hovedsagen var at faa den dygtigste Mand og ikke den behageligste. At faa Dr. Stockfleth herover til Præsentation kunde næppe hjælpe meget, for derved fik man ikke

noget at vide om hans Dygtighed. Taleren kunde derfor være med til at stemme for Forslaget om at overlade Afgørelsen til Sundhedsstyrelsen.

Salling fandt det underligt, naar Dr. Nordentoft var en saa stor Videnskabsmand, der havde klaret sig saa udmærket ved flere Konkurrencer, at han saa ikke forlængst havde faaet en overordnet Stilling, men flere Gange var blevet vraget. Det kunde tyde paa, at der alligevel var noget ved Manden, som hindrede ham i at komme i Betragtning. Selv om Dr. Stockfleth ikke havde præsteret videnskabelige Arbejder paa Papiret, kunde han nok paa dette Felt være en lige saa stor Dygtighed som Nordentoft. Taleren var ogsaa lidt betænkelig ved at ansætte en Mand i Nordentofts Alder.

Formanden kunde nærmest ønske, at man hørte Sundhedsstyrelsens Mening, hvis Udvalget kunde slutte sig til denne Tanke.

Christensen forlangte paa 5 Medlemmers Vegne Sagen udsat i 8 Dage.

Sagen udsattes.

2. (J. Nr. 779—1919). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende **Besættelse af Stillingen som 2. Desinfektør ved Marselisborg Hospital.**

Følgende Indstilling forelaa:

1. Chauffør S. Ilsøe Petersen, Aarhus.
2. Barber K. P. Andersen, do.
3. Chr. H. Christensen, do.
4. Aug. F. Jensen, do.

Niels Jensen anbefalede at ansætte Nr. 1. Han var en dygtig Mand og havde tidligere været i Kommunens Tjeneste.

Chauffør Ilsøe Petersen ansattes.

3. (J. Nr. 634—1919). Indstilling fra Sygehusudval-

get angaaende **Besættelse af Stillingen som Dispensator ved de kommunale Hospitaler.**

Følgende Indstilling forelaa:

1. N. Jobs. Petersen, Sct. Clemens Apotek, Aarhus.
2. S. V. Poulsen, Løveapoteket, Aarhus.
3. Chr. Riisberg, Budolfi Apotek, Aalborg.

Niels Jensen vilde anbefale Nr. 1. Han var en ældre Mand, som var meget godt anskrevet, havde bedste Karakter og var tillige Lærer paa Apotekerskolen om Vinteren. Tillige havde han forstaaet Arrangementet og ledet Indkøbene til Kommunens Apotek.

Johs. Petersen ansattes.

4. (J. Nr. 527—1919). Indstilling fra Brandkommissionen angaaende **Besættelse af 4 ledige Brandmandspladser.**

Følgende Indstilling forelaa:

1. Chauffør A. Danielsen, Aarhus.
2. Mekaniker Stig Nielsen, do.
3. Tømrer H. Drachmann, do.
4. Arbejdsmand N. Jørgensen, do.
5. Sejlmager V. Mathisen, do.
6. Smed Mar. Sørensen, do.
7. Murer J. P. Petersen, do.
8. Murer C. J. Hansen, do.
9. Tømrer Anton Rasmussen, do.
10. Mekaniker J. A. Jørgensen, do.
11. Sergent J. P. Christensen, do.
12. Mekaniker S. A. Jensen, do.

Følgende ansattes:

Chauffør A. Danielsen.

Mekaniker Stig Nielsen.

Tømrer H. Drachmann.

Arbejdsmand N. Jørgensen.

5. (J. Nr. 564—1919). Indstilling fra Politimesteren

angaaende **Besættelse af en ledig Politibetjent-plads.**

Følgende Indstilling forelaa:

1. Hans Andreas Justesen, Aarhus.
2. Theodor Sophus Olsen, do.
3. Jens Boll, do.

Theodor Sophus Olsen ansattes.

6. (J. Nr. 496—1919). Meddelelse fra Budgetudvalget angaaende **Eventuel Optagelse af et Kommunelaan.**

Formanden erindrede om, at man i sin Tid havde indgivet Andragende til Købstadforeningen om at komme i Betragtning ved Optagelse af et stort fælles Kommunelaan, og at man ønskede at laane 12 Mill. Kr. Da Summen senere maatte reduceres, blev Beløbet nedsat til 8 Mill. Siden havde Købstadforeningen arbejdet videre, og nu forelaa der Tilbud fra Landmandsbanken om et 6 % indenlandsk Laan paa 30 Mill. Kr. til Landets Kommuner mod solidarisk Ansvar og paa følgende Betingelser:

»Laanet ydes ved Udstedelse af en Serie 6 % Kommune-Kreditbeviser, hvis Provenu stilles til Disposition til færdige Arbejder og til allerede paabegyndte Arbejder. Kreditbeviserne indfries efter 3 Aars Forløb til 103 %, men kan til en hvilken som helst Tid i denne Periode indfries til samme Kurs med 3 Maaneders Varsel til en halvaarlig Rentetermin, hvis Kommunerne f. Eks. paa Grund af Optagelse af et fast Laan ønsker at tilbagebetale de igennem Kreditbeviserne erholdte Laan. Sker Tilbagebetaling kun for en Del af Beløbet, bestemmes det ved Lodtrækning, hvilke Kreditbeviser der skal tilbagebetales. De Kommuner, der optager Laan i denne Serie, er pligtige til at modtage Kreditbeviserne til pari Kurs plus

eventuelt paaløbne Renter som Betaling for til dem forfaldne Skattebeløb. Det er en Forudsætning, at enhver Ejer af Kreditbeviserne i Nationalbanken til enhver Tid kan belaae disse til pari Kurs.«

Summen var senere forhøjet til 40 Mill. Kr., hvoraf Landmandsbanken tegnede de 10 Mill. Det var Meningen, at Købstadforeningen skulde vælge 2 Repræsentanter, Ministeriet 1 og Banken 1, og disse skulde saa fordele Laanet efter hver Kommunes Behov. Der havde siden været forhandlet om, hvorvidt Laanesummen kunde forhøjes, og Laanetiden forlænges, men dette kunde ikke lade sig gøre. Saa havde man ønsket bestemt Sikkerhed for, at Nationalbanken til enhver Tid vilde belaae Kreditbeviserne til pari Kurs, og dette Spørsmaal mentes at ville gaa i Orden. Endelig gik Landmandsbanken ind paa, at den ikke vilde opsiges de løbende Kassekrediter i Kommunerne og ikke hindre Kommunerne i eventuelt at optage Laan i Mellemtiden; men hvis saadant skete, maatte Kommunerne dog hensætte fornødne Midler til Indfrielse af det korte Laan. Der var fra Købstadforeningen kommen Anmodning om at opgive, hvad Laanet eventuelt skulde anvendes til, og Udvalget foreslog følgende:

Til færdige Foranstaltninger:

Køb af Mejlgade Nr. 4, Rest	28000	Kr.
Køb af Aaby-Arealerne	510000	»
Magelæg med Møllejer Weiss ...	100000	»
Tilskud til et Byggeselskab	56000	»
Tilskud til privat Boligbyggeri ...	370000	»

Ialt... 1064000 Kr.

Til paabegyndte og langt fremadskredne Foranstaltninger:

Hospitalsudvidelse, Rest	822000	Kr.
Kommunale Beboelsesbygninger ..	4057000	»
En ny Skole, Rest.....	610000	»
Afgravningsarbejder, Rest	232000	»
Ialt...	5721000	Kr.

Taleren havde forskellige Betænkeligheder ved at gaa med til et saadant Laan. For det første vilde der næppe blive meget til hver Kommune, og det vilde sikkert blive nødvendigt at indbetale Laanet paa Kommunens Konto i Privatbanken. Dernæst var det tvivlsomt, at Bankerne vilde indfri Kreditbeviserne, og da de kunde anvendes til Betaling af Skat, kunde Kommunen risikere at komme til at ligge med en stor Del af dem, som ikke kunde sælges igen, for der forelaa ikke noget bestemt Tilsagn om, at Nationalbanken vilde indløse dem. Selv om man i Mellemtiden fik et større Laan og saa udbetalte det korte Laan, var man alligevel solidarisk ansvarlig sammen med de øvrige Kommuner, indtil de havde dækket deres Gæld. Endelig havde Aarhus Privatbank givet Tilsagn om, at naar man foreløbig indskrænkede sig til at administrere og ikke trak meget haardere paa Banken end hidtil, vilde denne fremdele være villig til at financiere Kommunen.

Der forelaa nu en Skrivelse fra Købstadforeningen om at deltage i et Møde i København om Sagen eller give Fuldmagt til at ordne Laanet paa Kommunens Vegne. Budgetudvalget kunde dog ikke tilraade at gaa med til Laanet, hvis der ikke kunde opnaas mere bestemte Tilsagn, saa man ikke risikerede at skulle ligge med disse Kreditbeviser i Stedet for Penge. Udvalget vilde alligevel tilraade, at man deltog i nævnte Møde, og Taleren vilde henstille hertil at vælge 2 Medlem-

mer, som saa fik Fuldmagt til at ordne Sagen for Kommunens Vedkommende.

M i k a e l J o h a n s e n kunde for saa vidt slutte sig til Borgmesterens Udtalelser. Det var umuligt at faa udenlandske Laan med Statsgaranti, for derved vilde baade Stat og Kommuner komme i Miskredit, og tillige havde den engelske Regering nu forbudt al Udlaan af Penge til andre Lande. Man var derfor henvist til at laane Penge herhjemme. Af Gælden til Privatbanken vilde der vel indkomme i denne Maaned ca. 2½ Mill. Kr. i Skat; men Privatbanken havde jo stillet sig meget loyal overfor Byen, saa det var sikkert mest formaalstjenligt at benytte dens Tilbud om at lade Pengene blive staaende der i Stedet for at gaa til det foreslaaede Laan. Skulde det saa komme dertil, at Privatbanken ikke kunde strække sig længere, maatte Kommunen selv forsøge at udstede Obligationer, og hvis man saa blot sparede alle Vegne, hvor der kunde spares, var Udsigterne vist ikke saa mørke. Men det var i alle Tilfælde det rigtigste at vælge Delegerede til Mødet i København. — Taleren vilde i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Havnen ifølge Regnskabet havde 2000000 Kr. staaende i Jydsk Handels- og Landbrugsbank, og dette Beløb burde man maaske flytte til Privatbanken for at gøre noget til Gengæld.

S i m o n s e n syntes, at efter de tilbudte Betingelser kunde man let blive daarligere stillet end nu. Den effektive Rente blev jo mindst 7 %, og hvis Kommunen saa skulde til at belaae disse Beviser i Nationalbanken, kunde Renten maaske blive endnu højere. Selv om Kommunen indfrie Laanet, heftede man alligevel solidarisk med de øvrige Kommuner, og det vilde gøre det vanskeligere for Kommunen at optage nye Laan. Der

forelaa heller ikke Sikkerhed for, at Nationalbanken vilde belaae disse Kreditbeviser, og det var ogsaa en snærende Bestemmelse, at Landmandsbanken alene forbeholdt sig Ret til at sælge Obligationer til private. Under disse Forhold vilde det sikkert være fordelagtigere for Kommunen, hvis den kunde optage et privat Laan blandt Borgerne i Byen.

Christensen paaskønnede, at Købstadforeningens Bestyrelse arbejdede ihærdigt paa at skaffe Kommunerne Laan, selv om Bestræbelserne hidtil ikke var resulteret i meget. Taleren kunde gaa med til at underskrive Fuldmagterne og sende et Par Mænd til København, men med det udtrykkelige Forbehold, at hvis der ikke kunde opnaas gunstigere Betingelser, vilde man ikke deltage i Laanet. Saa maatte man hellere opretholde Forbindelsen med Privatbanken og slaa sig igennem ved Sparsommelighed eller eventuelt rejse et Laan indenfor Kommunen.

N. J o h. L a u r s e n antog, at Obligationerne skulde sælges til pari Kurs, og formodentlig vilde saa Landmandsbanken udbyde dem til lidt over pari for at faa en Provision. Der forelaa ikke bestemt Tilsagn om, at der kunde tegnes 40 Mill. Kr., og det vilde maaske blive vanskeligt nok at faa de 30 Mill., idet der var Udsigt til en Diskontoforhøjelse. Det var formodentlig af den Grund, at Banken vilde have Obligationerne udbudt inden Paaske. Taleren mente nærmest, at man ikke skulde tage imod dette Laan, fordi det medførte saa mange Ulemper. Men der var jo intet i Vejen for at sende et Par Delegerede til Mødet.

Salling var heller ikke særlig stemt for, at man skulde indlade sig paa et saadant fælles Kommunelaan. Naar Privatbanken fremdeles vilde financiere Kommunen, havde man mere fast Grund under Fødderne.

Formanden var enig i, at det var rigtigst at sende Delegerede til Mødet, og vilde stille Forslag herom, men saaledes, at hvis der ikke kunde opnaas bedre Vilkaar end dem, der var fremme her, og f. Eks. faas udbetalt mindst et Par Mill. i kontante Penge, skulde man ikke gaa med dertil. Kunde man indbetale 2 Mill. Kr. i Privatbanken, var det selvfølgelig en god Hjælp for denne, og de første 3 Aar kom man næppe paa Laanemarkedet; det vilde sikkert blive nødvendigt at administrere saaledes, at dette kunde undgaas.

Det vedtoges, at man ikke kan gaa med til noget Laan, hvis der ikke kan opnaas betydelig bedre Betingelser. Borgmesteren og Møller valgtes til Delegerede ved Mødet.

7. (J. Nr. 780—1919). Indstilling fra Forskønnelsesudvalget om **Ansættelse af Gartner Aug. Koch som Afdelingsgartner.**

Udvalget foreslaar, at Aug. Koch ansættes i 6. Lønklasse (4000—4400) fra 1. April 1920.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 782—1919). **Andragende fra Vogmand Cl. Andersen om Tillægsbetaling for Renovering paa Garnisonssygehuset.**

Inkvarteringskommissionen kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

9. (J. Nr. 7²—1919). **Andragende fra Marketender-sken paa Rytterkasernen om Fritagelse for at svare Husleje.**

Indkvarteringskommissionen anbefaler, at Huslejen for 1918—19 nedsættes med 100 Kr.

Indstillingen vedtoges.

10. (J. Nr. 748—1919). Indstilling fra Slagtehusudvalget angaaende **Udbetaling af en Invaliditets-erstatning til Dyrlæge N. S. Nielsen.**

N, J o h. L a u r s e n bemærkede, at ifølge Kommunebogholderens Redegørelse kunde han ikke have faaet noget udbetalt, hvis han ved Uheldet var blevet Invalid og skulde pensioneres; men nu beholdt han sin Stilling med fuld Løn, og saa var det maaske ikke helt rigtigt at give ham denne Erstatning.

S i m o n s e n oplyste, at Udvalget havde indstillet at udbetale ham Forsikringssummen, hvis det ikke kom i Strid med tidligere Vedtagelser. For kort Tid siden var Spørgsmaalet ved Dom afgjort saaledes, at de paagældende ikke havde Krav paa Erstatningssummen, uanset om de blev afskedigede eller ikke, saa Kommunen havde ingen juridisk Forpligtelse til at betale Beløbet. Dyr læge Nielsen havde været i Kommunens Tjeneste i 15—16 Aar og var ualmindelig dygtig og pligt-opfyldende. At han kunde fortsætte Arbejdet efter sin Læsion, skyldtes nærmest det særlige Tilfælde, at han var kejthaandet, ellers vilde han sikkert være kommen paa Pension; i hvert Fald hindrede hans Uheld ham i at søge andre Stillinger. Men maaske kunde det skabe et uheldigt Præcedens.

C h r i s t e n s e n var bange for Følgerne, hvis man vedtog at yde Manden denne Sum; for saa kunde man næppe nægte det ogsaa i andre Tilfælde, og ifølge Loven skulde Erstatningssummen gaa i Kommunens Kasse. Dyr læge Nielsen havde faaet fuld Løn i hans Sygdomsperiode, og det drejede sig vist kun om en enkelt Finger, saa han kunde næppe kaldes Invalid. Taleren kunde ønske, at Udvalget vilde tage Forslaget tilbage.

S i m o n s e n svarede hertil, at Dyr læge Nielsen vistnok efter sit Uheld kunde have forlangt sin Afsked med Pension, uden at man kunde have nægtet det; det drejede sig om 3 Fingre. Naar han alligevel blev i Pladsen, burde det paaskønnes lidt.

Formanden bemærkede, at man ikke havde nogen Garanti for, at han ikke forlangte at blive pensioneret, selv om han fik Erstatningssummen.

N. Joh. Laursen syntes, at Udvalget saa hellere maatte foreslaa at yde ham en Sum for Svie og Smerte; det skabte intet Præcedens.

Formanden vilde bestemt tilraade at afslaa Andragendet, da det kunde drage farlige Konsekvenser efter sig. Naar vedkommende hele Tiden havde faaet sin fulde Løn, var der intet at klage over.

Brammer henstillede, om man saa ikke kunde give Dyrlægge Nielsen en Lønforhøjelse i Stedet for, da hans Løn var temmelig ringe.

Mikael Johansen mente heller ikke, man kunde forsvare at yde ham denne Erstatning, naar man lige havde afslaaet det for en andens Vedkommende.

Simonsen vilde saa paa Udvalgets Vegne foreslaa at tage Sagen tilbage.

Forslaget toges tilbage.

11. (J. Nr. 736—1919). **Andragende fra N. Juul Jensen om at faa Bolig i en af de kommunale Beboelsesbygninger.**

Udvalget for Bygninger og Inventar kan foreløbig ikke imødekomme Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

12. (J. Nr. 747—1919). **Andragende fra Rigmor Stærk om at faa Bolig i en af de kommunale Beboelsesbygninger.**

Andrageren søger om at faa tildelt en Lejlighed og derefter bytte med en mere centralt beliggende for at kunne drive Pensionat.

Udvalget for Bygninger og Inventar kunde ikke tage Stilling hertil, før man saa, hvem der eventuelt skulde byttes med.

Indstillingen vedtoges.

13. (J. Nr. 781—1919). **Andragende fra Skomager K. J. Aabo, Hjortensgade 32, om at faa en kommunal Lejlighed.**

Udvalget for Bygninger og Inventar finder ikke Anledning til at foretage videre i Sagen, da Manden tilligemed hans Børn er Ejer af Ejendommen, hvori de bor.

Kunde ikke bevilges.

14. (J. Nr. 745—1919). **Besværing fra Søfyrbøder N. S. Petersen, Rosenvang, over, at der er nægtet ham Bolig i Barakkerne.**

Fra Udvalget for Bygninger og Inventar forelaa følgende Erklæring:

»Da Andrageren er udenbys boende og formentlig ogsaa Udlænding, kan Udvalget under de herværende fortvivlede Boligforhold ikke anbefale, at der skaffes Andrageren en kommunal Lejlighed.«

Indstillingen vedtoges. Besværingen kunde ikke tages til Følge.

15. (J. Nr. 17²³—1919). **Andragende fra Arbejdsmand M. Simonsen om Eftergivelse af Fattighjælp.**

Bevilgedes.

16. (J. Nr. 17²⁴—1919). **Andragende fra Skomager J. J. Nielsen om Eftergivelse af Fattighjælp.**

Bevilgedes.

17. (J. Nr. 784—1919). **Indstilling fra Vandværksudvalget angaaende Licitationsstilbud paa Levering af 14 Stk. Betonbrønde til Vandværkets Kildevandsanlæg i Stautrup.**

Udvalget indstiller at overdrage Leveringen til A. T h o m s e n, Brabrand, for en Pris af 83 Kr. pr. Stk, ialt 1162 Kr.

Indstillingen vedtoges.
